

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונת"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי | פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

ניצוצי אור מתוך גלות בת כשני מיליון רגעים

על שעות וימים על ימים, עד שהללו מצטברים לשבועות, חדשים ושנים שחלפו ועברו להבל ולדיק רח"ל, כאשר ידע כל אינש בנפשיה...

והעצה היעוצה לעובדא למעשה לא לאבד את הימים ואת השנים היקרות מכל הון העוברים כהרף עין. אמנם הכל חפצים שהימים והשנים יתקיימו בידם, והיו מלאים בתורה ובתפילה, ואין לך כל יהודי אשר רגליו עמדו על הר סיני שלא חפץ וכוסף בכל לבו שיהא "בא בימים", כלומר שבסופו של דבר יסתיימו ימיו כשהם מלאים בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, אך הסיבה שאין האדם מגיע לסיכום המיוחל, הוא החישוב המוטעה שהזמן הוא בידו וברשותו, וחישובי הסיכום מכל ימיו הוא מניח לימים יבואו... היינו לימים האחרונים מימי חיי... ורק אז יבוא חשבון אם "המאזן" נוטה לטוב או ח"ו להפסד.

אך באמת חלילה וחלילה, לא כן הוא הדבר, אלא כל רגע ורגע של ההווה הוא הקובע את עתידו הנצחי. כל "עכשיו" מהווה זמן בפני עצמו וחלק חיים חיוני נפרד שעליו יש לעיין ולבחון היטב עד כמה הוא מנוצל לתורה ולתפילה ולעשות רצון קונו שבאותו רגע, ובצירוף רבוי "עכשויים" המנוצלים לטובה, מתהווים ימים ושנים מלאי תוכן, אך אנו אין לנו אלא את ה"עכשיו", לא את העתיד ולא את העבר כי אם את ההווה הזה הנוכחי שלפנינו, וכשזוכים לסייעתא דשמיא ומנצלים את העכשיו כראוי, ומחיים אותו במעשים טובים, כי אז החיים כולם בשלמותם טובים הם. וזוהי לאחר אריכות ימיו ושניו להיות "בא בימים" - כולם שוים לטובה, ואשרי לו. (לק"א ח"א עמוד מא).

ואם דברים אלו יקרים הינם בימים כתיקונם, הרי שבימים אלו - בהם נגור על רבים לשהות מחוץ לכותלי בית המדרש במשך כ-30,000 דקות שהם קרוב ל-שני מיליון רגעים המתחילים בת"ב ומסתיימים עם קולו של שופר - הרי שדיבורים אלו יקרים פי כמה וכמה, כי מה רב יהיו זכויותיו של מי שיזכה לחטוף מתוכם דקות יקרות מפז ב"מקום שלבו חפץ".

קשה יהיה להוציא משלוותו את המיליון על כך שאיזה פלוני הצליח לגנוב ממנו שטר של דולר אחד, וכי איזה נזק תצמח לו מגניבה שכזו, הרי זה 'כלום' לעומת עושרו הרב.

אלא מאי, כאשר דבר זה יחזור על עצמו שוב ושוב, ובמקום גנב אחד שיעשה זאת יעשו זאת חבר מרעים משחיתים, כי אז אז יבין אותו עשיר שגניבה קטנה זו עלולה לרושש אותו.

חשבון פשוט, אם כל דקה יצליחו לגנוב ממנו ולו שטר אחד בלבד, הרי שאחרי שבוע הוא ימצא שנגנבו ממנו לא פחות מ-10,000 דולר, סכום המסתכם בשנה ביותר מחצי מיליון דולר טבין ותקילין!

הוא מעסיק
במחשבות
על העבר ועל
העתיד, ואגב
הוא גונב רגעים
על רגעים,
שעות על שעות
וימים על ימים

וכי יש אדם שיתייחס לחסרון כיס שכזה בשוויון נפש? ומה יקרה אם יצליחו הגנבים לחזור על 'כלום' שכזה יותר מאחת לדקה?

"לא פעם 'מתגנבת' לה מחשבה במות, מעשה בעל-דבר: וכי מה שווה רגע אחד לעומת כל ימי החיים של שבעים שמונים שנה, ולמה להתייחס אליו ברצינות, כי הלא הוא בטל ומבוטל באלפי אלפים וריבי רבבות. אבל כאמור, דווקא מרגעים אלו מתהווה רכוש ואוצר בלום, וכל ההתייחסות באדישות לרגעי ההווה אינם אלא מנצחון הבעל-דבר על האדם.

משל למה הדבר דומה, לאדם שברשותו שק מלא שטרות כסף בני סכום קטן כל אחד, וגנב נטפל אליו, ובכל עת הוא מצליח להוציא בדרך קלה שטר אחד ויחיד, נמצא בסופו של דבר שבידי הגנב ישנן שטרות יותר ממה שנותר בשק.

באותו אופן ממש נוהג עצמו היצר; מה יקרה אם ניתן ליצרנו הרע - חושבים - רק שעה זו, רק רגע זה, עוד יום אחד, עוד שעה אחת בלבד ולא יותר, והדבר קל בעינינו, כי הרי מדובר בשעות ספורות בלבד לעומת כל ימי החיים כולם, אך בסיכומם של דבר יש לו ליצר את כל הימים או רובם ח"ו. כי זאת לדעת ולשנן לעצמנו שוב ושוב: עיקר גנבותיו של היצר"ר הרועה ברעתנו הוא את ה"עכשיו", את ההווה. את האדם הוא מעסיק במחשבות על העבר ועל העתיד, ואגב כך הוא גונב רגעים על רגעים, שעות

נפשי
בשאלתי | שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

• שאלה • לאחרונה נפטר מורה דרכי בעבודת ה', במה אוכל להמשיך להיות מקושר אליו?

תשובה: תכתוב את הדברים שקיבלת ממנו בעבודת ה' ותדבר עם אחרים ותחזקם בדרכו, ובזה תזכה להמשיך להיות דבוק אליו.

לי היו ג' מורי דרך, רבי שמואל שפירא, רבי שלום נח (בעל ה'נתיבות שלום') ורבי אפרים (קרקובסקי) ע"ה. מרבי שמואל למדתי "מסירות נפש" על כל דבר של אידישקייט. מרבי שלום נח למדתי "ישוב הדעת", כשהיה שומע משהו לא היה מקבל מיד, הוא אמר, צריך לשמוע גם את הצד השני, ורק אחר כך אוכל להחליט אם בכלל עלי להתערב ובאיזה אופן. ומרבי אפרים למדתי "תמימות". לדוגמא, כשסיים לאכול אסף את הפירורים, את הקטנים נתן לציפורים והגדולים לחתולים, היה מרבה להסתכל על הציצית לקיים וראיתם אותו, והיה מראה את הציצית לחולה, כפי שרביה"ק כותב שזו היא סגולה לרפואה, ועוד. (מו"ר הביא עוד כמה דוגמאות על כל הנ"ל ואכמ"ל).

• שאלה • האם עלי לחפש מורה דרך אחר או שאני יכול להמשיך להיות קשור למורי זכרוננו לברכה?

תשובה: כל זמן שהנך מרגיש חיות בעבודת ה' ממה שקבלת ממנו אינך צריך לחפש רבי חדש..

• שאלה • איך אוכל לדעת אם המורה דרך שאמצא אכן ראוי לאותה איצטלא?

תשובה: תסתכל איך נראה הברכת המזון שלו, זהו אחד מהמקומות שאפשר לבחון אותו.

הסוד של "אתם קרויים אדם"

מתוך השיעור השבועי בווה"ק ליוצ"ח - י"ג תמוז תשפ"ה

דיבר מפורש בתפילותיו.

כי דוד המלך היה כלול מכל בני ישראל, והכניס בתוך התהילים את כל הלבבות של ישראל, כל יהודי האומר תהילים מרגיש את קדושת דוד המלך, מצד אחד התהילים הוא של דוד המלך, ומאידך דוד המלך הוא השורש שלנו, ולכן יש לנו שייכות גדולה לאמירת תהילים... מרוויחים מזה כ"כ הרבה, בלי גבול, זה לא מוסר ששובר הלב, אדרבה, מוסר שיש בו תענוג, מלא קרבת אלקים, מלא תענוג דקדושה.

וזהו אד"ם, אלופו של עולם מונח בתוך הדם, מאיר בתוך הדם, זהו א' דם. שאלופו של עולם מאיר בתוך הדם שלנו, זהו דבר פלאי, יש לנו דם גשמי, ובתוכו מלווה אלופו של עולם, כל כך אנו יכולים להתקדש ע"י אמירת תהילים וע"י הרצונות להשי"ח.

אתם קרויים אדם ואין כל העמים קרויים אדם, זהו ענין אחר לגמרי, אנו במדרגת אדם, והם רק נבראים, יש מהם שייכים יותר לסט"א או פחות לסט"א, אבל אנו שייכים לאלופו של עולם שמלווה בתוך הדם שלנו. וכשמקשרים את הדם למעשה עם הקב"ה, אנו זוכים למדרגה גדולה ומופלגת מאד, שיש לנו תואר אמיתי של 'בנים אתם לה' אלקיכם'. אפילו מלאכים ושרפים לא נאמר בהם תואר זה.

עם הזכרון הזה שאנו בנים לה' אלקינו, עם זה לומדים, עם זה מתפללים, עם זה הולכים לישון, ועם זה קמים, עם מחשבות קדושות של קרבת אלקים.

וְכָל רוּחָא אֱקָרִי אָדָם. רוּחָא דְסָטֵר קְדִישָׁא גּוּפָא דִּילְיָה לְבוּשָׁא (דאדם) אִיהוּ.
כל רוח יש בו שאיפה ורצון פנימי, כל רוח מצד הקדושה נקרא בשם 'אדם', בן לה' אלקינו, זה נמשך מהקב"ה. הגויים אין להם את הרוח שלנו, רק אנו נקראים אדם, והגוף שלנו הוא לבוש לזה האדם.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (איוב י) עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישֵׁנִי וְגו' בְּשָׂרָא דְאָדָם לְבוּשָׁא אִיהוּ. וּבְכָל אֲתֵר כְּתִיב בְּשָׂר אָדָם, אָדָם לָנוּ. בְּשָׂר לְבוּשָׁא דְאָדָם גּוּפָא דִּילְיָה.

כתוב 'עור ובשר תלבישני', הקב"ה הלביש את הנשמה שלנו עם עור ועם בשר, ובתוכו נמצא הנשמה שלנו. עור ובשר הם לבושים של הנשמה, וצריך שהנשמה תקדש את העור ותקדש את הבשר. בישראל דאדם, הבשר אינו האדם עצמו שהרי נאמר 'בשר אדם' הרי שהאדם הוא הנשמה והגוף הוא בשר אדם.

...וּמֵהָכָא כָּל צִיּוּרָא דְאִתְכְּלִיל בְּאַתְפָּשְׁטוּ דָּא אֱקָרִי אָדָם. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יחזקאל לה) אָדָם אָתָם. אָתָם קְרִיּוּ אָדָם וְלֹא שְׂאָר עַמִּין ...

אד"ם - א' הוא אלופו של עולם. הלימודים הקדושים שיהודי לומד, הוא גם אל"ף, אד"ם הוא: אלף, ד"ם, שאלופו של עולם מאיר בתוך הדם. וזהו מעלתנו, ולכן אנו נקראים 'בנים לה' אלקינו' שהנשמה שלנו היא הארה ממקום גבוה מאד. ולכן אמרו חז"ל 'אתם קרויים אדם ואין עכו"ם קרויים אדם', כי לנו יש את הלימוד האמיתי, והדעת האמיתי, שאלופו של עולם מאיר בתוך הדם... אנו חשובים כ"כ בעיני ה' שהוא מאיר בתוך דמנו כביכול, עד שאנו נקראים בנים לה' אלקינו.

ולכן צריך אדם לשמור מאד כל דיבור וכל מחשבה שיהיה בקדושה וישרות וזיכור, כי הגוף שלנו הוא לבוש לנשמה גבוהה מאד מאד. ולכן יש להזהר שלא ללכת אחר הגשמיות העב של הגוף, רק לזכך את הגוף שיהיה לבוש לאדם, לאלופו של עולם.

זה שכתוב 'אתם קרויים אדם ואין העכו"ם קרויים אדם', אף שבחיצוניות נראים כל בני אדם אותו דבר, אבל בפנימיות אנו נקראים בנים לה' אלקינו, והם לגמרי מהסטרא אחרא.

ולכן יש לאדם להזהר שהתאוות של הגוף לא יוציאו אותו מההרגש שהוא בן לה' אלקינו. להזהר לחשוב כמו בן מלך, לדבר כמו בן מלך, וכל פעולותיו יהיו כפי הפנימיות שלנו, וזהו מדרגת אדם...

יש לנו רכוש, רכוש גדול, שלא כולם זכו לרכוש הזה, יש לנו ספר 'ליקוטי תפילות', רבי נתן במח הקדוש שלו חיבר תפילות להשי"ח, שם הוא מבקש מהשי"ח איך להתנהג, וכן לבכות להשי"ח על מה שהתנהג שלא כראוי, להתחרט ולשנות את הנהגתו שיהא כמו שמתאים לבן מלך, כי בנים אתם לה' אלקיכם.

יכולים לנסות את זה ע"י אמירת ליקוטי תפילות, זה מעורר בלב האדם רצונות קדושים כאלה, מחשבות קדושות כאלה, מה שלא נתעורר ע"י כל ספר אחר, בזה הספר יש תוצאות של רצונות דקדושה ואהבה דקדושה, להרגיש בעבור מה ירדנו לעולם, מה צריך לעשות ומה אסור לעשות. זהו רכוש שנמצא בלקוטי תפילות, נסו והווכחו.

כשאדם אומר 'לקוטי תפילות' ואח"כ אומר 'תהילים', יוכל לפרש פסוקי התהילים ע"פ אותם העניינים שרבי נתן

פנים בפנים דיבר ה' עמכם

מרגלא בפומיה דהבעש"ט (והוא ממדרש) על "ה' צלך" (תהלים קכא ה') על דרך משל, כשהאדם עומד מול החמה וצלו משתקף בארץ, אזי כל תנועה שהוא עושה נראית גם בצל שלו. כמו כן כמו שהאדם מתנהג עם השי"ח, כן מתנהג ה' עמו, ומקרא מלא דיבר הכתוב: "פנים בפנים דיבר ה' עמכם" (דברים ה' ד'). וכתוב "והלככם עמי קרי" - שידמו בעיניהם שכל מה שנעשה בעולם הזה הוא מקרה ח"ו, "והלכתי אף אני עמכם בקרי" (ויקרא כו כד). לפי שבטבע יש הרבה דינים, ואם הולכים בטבע מעוררים דינים ח"ו, אבל כשחיים עם השגחה פרטית, זוכים לראות פלאי פלאות. כי עצם האמונה ממשכה פלאות. נמצא שלפי מעשינו כן נקבע הדבר, אם יהיה גילוי או הסתרה.

(אוסף אמרים אמונה ותפלה מאמר יא)

ושננתם לבניך

זהר חדש (בראשית לך ד"ה ושמע אברהם וכו') מובא סיפור על התנא רבי אלעזר ב"ר שמעון, שעמד פעם לעבור נהר ברגלי, כדרך הימים ההם שהיו עוברים את הנהר ברגל, וכמוכן שהדבר היה קשה מאד, כי בנהר יש מעלות ומורדות ומכשולות שונים, ולפעמים הנהר סוער, וקוקים לכח ומומחיות לעברו בשלום. רבי אלעזר ב"ר שמעון היה גיבור חיל, ובעמדו על שפת הנהר, בטרם החל לעברו, ראה יהודי זקן ולצדו נער צעיר העומדים לעבור את הנהר. פנה רבי אלעזר אל הזקן ואמר: בואו נא ואעבירכם את הנהר, את הנער אשא על הכתף האחת ואותך על השניה ואעביר אתכם במים. וכן עשה. בדרך שאל לזקן: מיהו הנער המתלווה אליך, והשיבו, כי הוא לומד אצלו. אמר לו רבי אלעזר ב"ר שמעון: אם כן אני אצילך מדינה של גיהנום, כי כוחי רב בעולם הזה ובעולם הבא, ובעוצם כוחי שיש לי שם, לא אניח למלאך של גיהנום לנגוע בך (וע"ש כי כל הכח הזה הוא ע"י תפילה).

סיפור זה הוא סיום על מה שדרשו שם את הפסוק (בראשית יד כא) "ויאמר מלך סדום אל אברהם" - שמלך סדום הוא השר של גיהנום, ואברהם הוא הצדיק, והשר של גיהנום מבקש מהצדיק 'תן לי הנפש אל נא תציל את הנפש החוטאת, אלא תנה אותה לי, כי הרי הוא חוטא, שכן בכח הצדיק להציל מדינה של גיהנום - וביקש שר של גיהנום שלא יציל אותם. ובסיום הדין ודברים בין הצדיק לשר של גיהנום יוצא, שאין הצדיק מציל את הנפש החוטאת אלא "לבד אשר אכלו הנערים", היינו מי שהאכיל את הנערים בנהמי דאורייתא [לחמה של תורה], אותם מציל הצדיק מיד שרו של גיהנום, וכן "ואשר הלכו אתי" - אלו שהיו מקושרים להצדיק בזה העולם, אותם הוא מציל מגיהנום ומכניסם לגן עדן, ע"ש.

הרי לנו שהענין הזה של מסירת התורה, הענין של "ושננתם לבניך - אלו התלמידים" (רשי" דברים ו' ד'), וכן בניך ממש, "רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפך לא ימושו מפך ומפי ורעך ומפי ורעך ורעך" (ישעי' נט כ) - שאם האדם נכנס לאותה שלשלת של מסירת התורה מדור לדור - היא המתקה גדולה כו שאין שר של גיהנום שולט עליו, והוא ניצל מדינה של גיהנום.

(ונכתב בספר - ח"ב כוחו דרשב"י)

כינורו של דוד

נגעים ואהלות

מובא במדרש (שוח"ט תהלים א) שדוד המלך התפלל להשי"ת שכ"א מישאל שיאמר מזמורי תהלים, יהיה נחשב כאילו עוסק בנגעים ואהלות. ובספה"ק מבואר הענין למה דייקא כנגעים ואהלות. אלא כפי האמור בכח תהלים יכול אדם לזכות לתשובה שלימה בכל מצב שהוא נמצא, ונמצא שע"י התהלים מוכך ומטהר עצמו מהנגעים, מכל נגעי הנפש, מכל פגעי הנפש, מכל הזוהמה, הוא מנקה ומזכך את עצמו מכל השגיגות על ידי אמירת תהלים.

וענין 'אהלות' הוא גם כן ענין של טומאה, כי האדם מטהר את עצמו מכל הטומאות על ידי אמירת תהלים, כי עי"ז מתעורר ברוח הקודש של הצדיק, הרוח הקודש של דוד מלך ישראל ע"ה, מתעורר כמו שדוד המלך בעצמו אומר אותם! וממילא נעשים כל התיקונים, כי ממשיכים בזה רוח הקודש דלעילא!

כינורו של דוד המלך

מובא מהגאון מוילנא זי"ע (ע"י ביאור הגר"א על תיקון"ו תיקון ס"ט) על מאמר הגמ' (ברכות ג) "כינור היה תלוי למעלה ממיטתו של דוד וכיון שהגיע חצות לילה בא רוח צפונית ונושבת בו ומנגן מאליו". מבאר הגאון שה"כינור" היינו הפה של דוד המלך! דער מויל פון דוד המלך!

והכלל שצדיקים דבוקים בעצמותם להשי"ת. ובפרט כפי האמור לעיל (במאמרים הקודמים) שדוד המלך היה הלב של העולם, והיה דבוק בדבקות עצומה לחי עולמים ב"ה, וצדיקים כאלו דבוקים בהשי"ת בכל שעות היממה, ואף בשעת השינה הם קשורים בחד קטירא עמו יתברך, וכאשר הגיע חצות הלילה התחיל להאיר עליו הרוח הקודש והתחיל לשיר ולומר להשי"ת, וזהו 'כינורו' של דוד' - פיו, שהתחיל לומר ולשורר לבוראו מרוב דבקות והתקשרות לקונו!

והנה ישנם זמנים פנויים רבים כל כך שלפעמים אין האדם יודע מה לעשות בהם, עלינו להיות חכמים ונבונים ולתפוס את ספר התהלים, לומר תהלים, מזמורי נעים וזמירות ישראל, לדבר עם השי"ת, לעורר את הלב. והרבה פעמים כאשר הלב מתעורר ע"י פסוק בתהלים, נמשך האדם עי"ז לשות את לבו להשי"ת בשפתו הוא - באידיש וכדומה, להוציא כל מה שבלבו, וכל זה מכוח ההתעוררות שבא ע"י אמירת תהלים.

מהו הגורם להצלחה?

ואיתא במדרש (במדבר פרשה כ"ב) עה"פ (במדבר לא, ד): "אֶלֶף לַמִּטָּה אֶלֶף לַמִּטָּה", שבמלחמת

אֶלֶי וְיִשְׁמַע שְׁעֵתִי. "קוה קויתי ה'" - כאשר קויתי וצפיתי אליו, ומסרתי עצמי לפניו, אזי "ויט אלי" - כביכול הוא יתברך היטה עצמו אלי! אפילו שאני כשלעצמי לא הייתי סמוך וקרוב אליו, אך מחמת שקויתי וייחלתי אליו, עי"ז "ויט אלי וישמע שועתי"!

והכתוב אומר (ישעי' יא, א): "וַיֵּצֵא חֹטֵר מִגִּזְעֵי יִשְׂרָאֵל" פירושו מקל. ומבאר רביה"ק (שיחות הר"ן אות צ"מ) שזה עולה על ספר התהלים, שתהלים היא 'משענת', כי על ידו נשענים ונסמכים על השי"ת, על ידו מקבלים בטחון בו יתברך, זהו העצה. ואפילו כאשר המח איננו בשלימות, אך האמירה לחוד של דיבורי בטחון, של פסוקי תהלים, זה בעצמו כבר נקרא בטחון וזה ממשיך את הישועה!

מנהיגי גלגלי המזלות

והנה רביה"ק אומר (ליקו"מ סי' ל"א): שצדקה הוא בחינת גלגלים. והכוונה שמצות צדקה מנהגת את כל גלגלי הרקיע. ורביה"ק מציין לדברי הגמרא (שבת קנא). שהפסוק (דברים טו, י) "כִּי בְּגָלַל הַדִּבָּר תִּהְיֶה עוֹלָה עַל מִצְוַת צִדְקָה, כִּי הַמִּמּוֹן הוּא גִלְגָּל הַחֹחֵר בְּעוֹלָם". והיינו שהשי"ת ברא את הגלגלים ומנהיג אותם ע"י מצות צדקה. ולכן אכן נוהגים בכל הדורות שעל כל צרה שלא תבוא נותנים צדקה, כי בכוח הצדקה לשנות את המזל לטובה - כאשר אתה משפיע ממך טוב, אתה מסבב את המזל עליך לטוב!

מאידך - אומר רביה"ק - יש עוד דבר המנהיג ומנהל המזלות, והוא שמירת הברית, כמ"ש (ירמיה לג, כה): "אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וּלְיָלָה חֻקֹּת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי". כל חוקות השמים והגלגלים עומדים ומתנהגים בכח שמירת הברית. ואכן שורש כל הנסים של שידוד המערכות הוא 'קריעת ים-סוף', וזה נעשה ע"י ש"ת"ם רָאָה וַיֵּסֶ" (תהלים קיד, א) - שראה את התגברות יוסף של וַיֵּסֶ וַיֵּצֵא הַחֹצֵה" (בראשית לט, יב) כמ"ש חז"ל (מד' תהלים קיד).

נמצינו למדים ששמירת הברית משבר ומשדד את הטבע. כי המזל הרי הוא טבע שהשי"ת קבע איך יומשכו ההשפעות כסדרן, ורביה"ק אומר ב'ספר המידות' (ערך ישועה אות י): "אין עושין נס לנואף". ונמצא אם כן שהשורש של שמירת הברית הוא ענין של ניסים. [ועל-פי קבלה יש לכל ספירה תיבות השייכות אליה, והתיבה "נס" יש לה שייכות לספירת היסוד (ראה זוהר חדש ריש תיקונים דף קיג ע"ב)]. ונמצא שע"י הקדושה זוכים שהשי"ת יעשה נסים.

ואח"כ מדבר רביה"ק מאמונה, שאמונה היא תפילה, ונמצא שצדקה קדושה ותפילה מנהיגים את כל הגלגלים ואת כל העולם.

”וכאשר הגיע חצות הלילה התחיל להאיר עליו הרוח הקודש והתחיל לשיר ולומר להשי"ת, ומוזה היה מתעורר משנתו לעבוד את בוראו. וזהו 'כינורו של דוד'”

וזה גופא שהאדם ממליך את השי"ת ע"י תפילה, שהוא מכיר שהכל מידו יתברך ורק הוא יכול לעזור, זה בעצמו ממשיך סייעתא דשמיא. כי כל המכשולות וכל הטעויות הוא מחמת שנופלים לגיאיות ולמחשבות של 'כוחי ועוצם ידי', אך כשיודעים שהכל מכוח התפילה, ולא האדם העושה והפועל, רק השי"ת עשה עושה ויעשה לכל המעשים, רק אז יש שלימות לדבר. וכל דבר שנעשה בלי גאווה ובידיעה ברורה ובהירה שהכל הוא מהשי"ת לבד, יש לדבר ההוא הצלחה.

עצם האמירה היא בטחון

בספה"ק 'שערי אורה' (שער שני) כתב על הפסוק (תהלים קב, יח): "פִּנְהָ אֶל תַּפְּלִית הָעֲרֵר וְלֹא בָּזָה אֶת תַּפְּלִיתָם". ש"פנה אל תפילת הערער" הכוונה 'אפילו על זה שמערערים על תפילתו'. יש לפעמים אדם שמערערים על תפילתו, ועכ"ז כאשר הוא מתפלל - שומע השי"ת את תפילתו ומושיעו. וממשיך לפרש שזהו המשך המזמור (שם פסוק יט): "תִּקְרָב זֶאת לְדוֹר אֲחֵרִין" - שדוד האחרון צריכים לדעת ענין זה! ומכל-שכן כאשר כל זה הולך בכח אמירת התהלים, אזי בנוסף יש בזה הסגולות של דוד המלך בעצמו.

ומובא (ראה שפתי צדיק שבועות, אות מ"ה בשם החידושי הר"ם) על הפסוק (תהלים מ, ב): "קוה קויתי ה' וַיֵּט

ביטולה של תורה זהו קיומה

ב"ה חמשה עשר באב תשי"ח פניה"ק ת"ו יום ו' לפרשת ואתחנן.

ולזכות לתורה הקדושה, כן מקבלים חיות ושפע בעת הזאת מכלל עשרה המאמרות שבהם נברא העולם, שבהם נעלמים ונסתרים העשרת הדברות הכלולים מכל התורה כידוע.

וללא כל ספק ש"בית ההבראה" לבני הישיבות הוא בחי' דרך לארץ ישראל, דרך לתורה ולקדושה, והוא כמו פרודור לפני טרקלין, אם כן התקן עצמך בפרודור כדי שתכנס לטרקלין, ולא תתן להכנס למחשבתך שום מחשבה ובלבול שיפג ממך טיב וטעם ההבראה, כי הוא מעשה שטן שמתלבש עצמו במצוות וכוונתו להרע.

וראה מה שכתב הפלא יועץ (אות ח ערך חלוש) וז"ל: חיובא רמיא על מי שהוא חלוש, להשתדל להבריא עצמו ברפואות, ויאכל וישתה יותר ממה שיש לו, ולמצוה תיחשב לו, וה' ישלם לו. צא ולמד ממה שאמרו חז"ל שהמקל בסעודת הקזה (היינו אחר שהקזו לו דם) מקילין לו מזונותיו מן השמים, ואומרים, הוא על חייו לא חס, אנו נחוס עליו? עת לכל חפץ וכו', ועת להשתדל להבריא גופו וכו', וכן בכל שעה שהוא רעב יאכל, ויאכל בשר וישתה יין וכל דברים המוזיקים גופו של אדם לשם שמים, כדי שיוכל לעבוד בוראו, עכ"ל.

וזכור מה שכתב רבינו בלק"מ (ס"ב כג) וז"ל: כי אין דבר שמפסיד החיות כמו הדאגה והעצבות כידוע לחכמי הרופאים, ע"כ.

לכן התחזק להיות בשמחה למען השי"ת, "לֵךְ אַחַל בְּשִׂמְחָה לְחֶמֶד וְשִׂמְחָה בְּלֵב טוֹב יֵיגֶד כִּי כָּבֵד רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיךָ" (קהלת ט, ז).

דודך הדורש שלומך וטובתך לנצח

יעקב מאיר

רב שלומים חיים טובים ובריאם, דשנים ורעננים בנועם מגדים, יפרוש לך שוכן מעונים ואדוני האדונים, בן אחותי היקר הרך וטוב בטוב טעם ודעת, ובכושר מעש, שמן תורק שמך יעקב גדלי תפילינסקי הי"ו (ז"ל).

באתי בדברך לכתוב לך מה שידמנ בעז"ה.

מובא בדברי רבינו ז"ל בליקוטי מוהר"ן (ח"ב ס"ה עה) שיש בחינת דרך לארץ ישראל, וכל אחד בשעה שבטל מהתורה, וכל-שכן אם הוא בבחי' 'ביטולה של תורה זו היא קיומה' (מנחות צט ע"ב), הוא מקבל שפע וחיות מיוחדת מבחינת חסד חנינם שעל ידו התקיים העולם קודם קבלת התורה, כמובא בגמ' (פסחים ק"ח ע"א): הני כ"ו כי לעולם חסדו כנגד מי, כנגד כ"ו דורות שברא הקב"ה ולא נתן להם תורה וזו אותם בחסדו, ע"כ, שאז עיקר קיום העולם היה על ידי חסד חנינם לבד...

והיא תורה ארוכה בחי' ס' ע"ה. וכתבתי רק תמצית השיך להענין.

***

ואם כי דברי רבינו עמוקים מאד, עמוק עמוק מי ימצאנה, אעפ"כ ידוע כי יוכל כל אחד ללמוד כאשר חגנו ה'.

ונראה לי לומר, כי בחינת 'ארץ ישראל' שכתב רבינו כלולים בזה כל מיני קדושות שבעולם, ובחינת 'דרך לארץ ישראל' שכתב, כלולים בזה כל מיני דרכים ופעולות שעושים עבור כל קדושה וקדושה. וכמו שבעת הדרך לארץ ישראל ובעת שבטלים מן התורה, פנימיות המחשבה היא שנוכה לבוא לאר"י

נפשות חסידי

סיפורים ולקחיהם
מאת מו"ר שליט"א

יעקב
חבל
נחלתו

הרי הוא מתנענע (ועי' זוהר נחם דף ר"ח ע"ב). וידוע המעשה שארע עם אחד מגדולי ישראל, שהיו ילדי ישראל עומדים לפניו בכור המבחן על לימודם, ופעם אחת התחפש ילד מילדי הגוים ליהודי, ושינן הלימוד היטב כשאר ילדי ישראל, ונכנס לפני הרב והתחיל קורא לפניו, ולא הועילו לו כל תחבולותיו, כי מיד הכיר בו הרב שאינו מזרע ישראל.

לפליאת כולם מהיכן ידע זאת, אמר הרב שראה כי בעת לימודו אינו מתנוענע בעת לימוד התורה, כדרכם של ילדי ישראל הכשרים. ומכאן הרגיש עליו מיד שאינו מזרע ישראל.

הנה התורה"ק היא כולה שמוותיו של הקב"ה, (זהר יתרו צ"ע) ולכן גם כשהלומד אינו מרגיש חיות בלימוד, הרי הוא קורא בשם ה', וע"י זה הוא קשור ממקום שהוא, לגבהי מרומים, והוא כמי שאוחז בחבל, שאף שהוא מחזיק בסוף החבל למטה, אבל הוא מקושר בראשו ובשרשו למעלה למעלה.

וזוהו העניין המובא בספר החיים (מאחיו של המהר"ל זי"ע), שמסביר הטעם, מה שאנו רואים בענייננו, כי האדם הלומד שאר חכמות, הוא יושב על מקומו מבלי לזוץ, משא"כ כשלומדים את חכמת התורה הקדושה, לומדים בדרך כלל בנענוע, והטעם כי חבל היורד ומשתלשל מלמעלה למטה,

ניצוץ אחד!

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מורינו שליט"א

הקב"ה
מדבר עם
האדם
באמצעות
מעבריו
ומקוריו - רק
יטה אזנו
לשמוע!